

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 322/2016
10.03.2017.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Српски православни манастир „АА“ ..., ..., кога заступа пуномоћник Душан Јаковљевић, адвокат из ..., против туженог ББ, као бившег власника „ВВ“ из ..., кога заступа пуномоћник Звонко Џанковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, у поступку по предлогу туженог за понављање правноснажно окончаног поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж бр. 4430/16 од 16.08.2016.године, у седници већа одржаној дана 10.03.2017.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж бр. 4430/16 од 16.08.2016.године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П бр. 13773/2010 од 09.03.2016. године, дозвољено је понављање поступка па је укинута пресуда Привредног суда у Београду П бр. 13773/2010 од 11.04.2012.године, која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 6842/12 од 01.07.2013.године исправљена решењем Пж 6842/12 од 03.10.2013.године у ставу трећем изреке у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу на име враћања датог плати износ од 466.240,00 динара са законском затезном каматом по стопи према Закону о висини стопе затезне камате на износ од 100.000,00 динара почев од 03.08.2009.године па до исплате и на износ од 366.240,00 динара почев од 07.08.2009.године па до исплате и у ставу четвртном изреке, а преиначена у делу става трећег изреке на начин да је одбијен тужбени захтев за исплату износа од 70.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.04.2012.године па до исплате. Одлучено је да ће главна расправа бити одређена по правноснажности овог решења.

Привредни апелациони суд је побијаним решењем Пж бр. 4430/16 од 16.08.2016.године преиначио првостепено решење Привредног суда у Београду, тако што је одбио предлог туженог за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П бр. 13773/2010 од 11.04.2012.године.

Против другостепеног решења тужени је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Обзиром да је ревизија туженог дозвољена на основу члана 412. став 4. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП у вези са чланом 412. став 5. истог закона и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијано решење није захваћено битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда, а неосновано је указивање ревидента да је другостепени суд погрешно применио одредбе о достављању позива из члана 127. ЗПП, као и одредбе о постављању привременог заступника из члана 79. ЗПП, због чега је погрешном применом члана 402. став 1. тачка 1. ЗПП одбио предлог туженог за понављање поступка.

Према утврђеним чињеницама тужени је као предузетник, власник „ВВ“ био пријављен на адреси ... бр. ... у Тужилац је у тужби наведену адресу означио као адресу туженог. Преко правног лица регистрованога за достављање „ГГ“ из ... достава покушана преко те адресе није била успешна, јер је према извештају достављача тужени непознат на наведеној адреси. Достава је покушана и преко адресе ..., ... и ...,, што је адреса из личне карте туженог, али пошиљке нису уручене, јер је тужени непознат на истим адресама. Првостепени суд је током поступка немогућност доставе констатовао на записницима, а затим решењем од 24.02.2011.године туженом поставио привременог заступника, коме је уручена тужба са прилозима и који је заступао туженог до правноснажног окончања спора, који је окончан пресудом Привредног суда у Београду П бр. 13733/2010 од 11.04.2012.године делимино потврђеном пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 6842/12 од 01.07.2013.године, којима је правноснажно обавезан тужени да тужиоцу исплати укупан износ од 466.240,00 динара са каматом и трошковима спора.

Тужени је предлог за понављање поступка засновао на одредби члана 422. став 1. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) јер је по наводима из предлога туженом незаконитим поступањем, односно пропуштањем достављања ускраћена могућност да расправља пред судом.

Код чињенице да у списима постоји јасан и недвосмислен извештај правног лица регистрованога за вршење доставе да судска пошиљка није могла бити уручена туженом, јер је прималац непознат на означеној адреси ...,, правилан је закључак другостепеног суда да је достава покушана у складу са чланом 127. ЗПП, те обзиром на извештај достављача да је прималац непознат, правилно је истом сагласно члану 79. став 2. тачка 4. ЗПП постављен привремени заступник, те нема незаконитог поступања суда услед чега је тужени спречан да

расправља пред судом, па нису испуњени услови за понављање поступка сагласно члану 422. став 1. тачка 1. ЗПП.

Одредба члана 127. релевантног ЗПП прописује да се писмена достављају, по правилу, преко поште, а могу се достављати преко одређеног лица запосленог у суду, преко надлежног органа општине, преко правног лица регистрованога за обављање послова достављања, непосредно у суду или на други начин одређен посебним законом.

Одредба члана 79. ЗПП прописује услове за постављање привременог заступника туженом и када је у питању правно лице, односно предузетник, између осталог у случају ако је пребивалиште, односно боравиште туженог непознато, а тужени нема пуномоћника.

Неосновано се ревизијом туженог указује да је првостепени суд у поступку чије се понављање тражи поступио супротно наведеним законским одредбама јер у списима нема доказа, нити једног коверта са спакованим примерком тужбе и прилога који је насловљен на туженог, а враћен неуручен суду. Такође је неоснован ревизијски навод туженог да покушај доставе преко приватног предузећа „ГГ“ није у складу са наведеним законским одредбама, те да је наведено предузеће начинило грешке приликом достављања не означивши име и презиме власника предузетничке радње, да није остављена обавест туженом где може преузети пошиљку и није наведено како је утврђено да је тужени непознат на адреси. У првостепеном поступку чије се понављање тражи достава туженог покушана је преко правног лица регистрованога за обављање послова достављања, а из приложеног извештаја истог правног лица произилази да је тужени непознат на адреси на којој је код АПР регистрована предузетничка радња, као и на адреси уписаној у бирачком списку и у личној карти туженог, при чему је у извештајима о пошиљци као име особе за контакт наведено име туженог. Туженом чија је адреса према извештају достављача који није доведен у сумњу непозната, суд на предлог тужиоца поставља привременог заступника сагласно члану 79. став 1. тачка 4. ЗПП. Привремени заступник је законски заступник странке, који се стара о њеним интересима у парници у којој је постављен и његова овлашћења престају када се странка или њен пуномоћник појаве пред судом. Постављањем туженом привременог заступника, адвоката који је у тој парници заступао интересе туженог заштићено је право туженог на једнаку и правичну заштиту његових права, те је испоштовано расправно начело, па нису испуњени законом прописани услови за понављање поступка са разлога повреде тог начела.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 405. став 2. у вези члана 412. став 5. ЗПП, одлучио као у изреци ревизијског решења.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић